

fectament sense saber de solfa). Vol un cert exercici, però és que també cal esforç per a aprendre grec. Però no pas més, que consti. Qualsevol persona normal, de fet, pot entendre perfectament els

conceptes científics importants, que són simples i transparents. Al capdavall, la ciència ha nascut justament per a explicar revisiblement i comprensiblement les coses del món real: és la metafísica que

aspira especulativament i rumbosament a anar més enllà, com el seu nom indica... Els humanistes, desenganyem-nos, tenen deixen a ser humils: la realitat els ho aconsella.

Ramon Folch

El concili, per a fer què?

Josep M. Totosaus afirma que el concili català és pot frustrar si no s'hi donen un canvi d'actitud i una seriosa revisió de les estructures que el constitueixen.

Diumenge passat, 18 de setembre, a totes les esglésies de Catalunya es va parlar del concili que se celebrarà l'any que ve, del febrer al juny. El mateix dia l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, en feia la convocatòria oficial. La primera notícia havia saltat el 4 de maig del 1992. I ben aviat es va posar en funcionament la maquinària preparatòria. Però, què és això d'un concili català?

La paraula "concili" vol dir reunió, assemblea. Un concili és una assemblea de bisbes: una assemblea extraordinària, solemne, que té potestat de legislar.

Entre els anys 1962-65 es va celebrar a Roma el concili Vaticà II. Va ser un concili ecumènic, és a dir, universal. Hi van assistir tots els bisbes de l'Església catòlica, que ja és dir. Naturalment, el va convocar i presidir el papa: primer Joan XXIII; després, mort ell, el seu successor, Pau VI, l'antic cardenal Montini. A més dels bisbes, hi havia convidats i observadors. Entre ells, membres de les altres confessions cristianes.

El concili català serà una reunió solemne dels bisbes de les diòcesis de la Catalunya del sud (Tarragona, Barcelona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Vic i Urgell), inclosos els auxiliars i els jubilats. Amb poder de legislar per als vuit bisbats.

Serà un concili "provincial". Una província eclesiàstica és un aplec de bisbats entorn d'una seu "metropolitana" o arquebisbat. En el nostre cas, i ja des de l'època romana, és Tarragona. Per això la nostra província s'anomena "tarraconense" i, el concili, el convoca i el presideix l'arquebisbe de Tarragona. Però l'any 1964 Barcelona va esdevenir arxidiòcesi i va que-

dar desvinculada de la província tarraconense. Tot i així, quan es van construir les "conferències episcopals" –reunions ordinàries de bisbes– l'arquebisbe de Barcelona es va incorporar a la Conferència Episcopal Tarraconense. I ara Barcelona participa en el concili català. És clar que per a l'una cosa i per a l'altra ha calgut una autorització expressa de Roma!

A més dels bisbes, participaran en el concili unes 140 persones més. Aquestes podran parlar, donar parer, aconsellar. Però, a l'hora de decidir, només tindran vot els bisbes. I encara caldrà, perquè tinguin força, que a Roma aprovin les seves decisions.

Els temps de renovació del papa Joan

XXIII i del concili Vaticà II queden enre-re. Ara impera la preocupació per l'ortodòxia i per tancar files, una desconfiança en la marxa del món i un autoritarisme de via estreta. Tot plegat fa que no es puguin esperar decisions espectaculars del concili català.

Tot i això, els bisbes han volgut que tothom hi pogués participar, sigui suggerint temes a tractar, sigui –un cop triats els temes– assenyalant aquells aspectes que es consideren més importants. En aquesta segona consulta, hi han participat 4.300 grups i un total de 45.000 persones. Aquests dies n'acaben de tabular els resultats. Tenint-los en compte, uns experts elaboraran els documents que seran objecte de les sessions conciliars pròpiament dites.

Un cop més, els cristians catalans han donat proves de la seva bona fe i de les ganes de ser-hi. Però també han manifestat la por que els veritables problemes no siguin abordats amb decisió i eficàcia. I que el concili català no desemboqui en una frustració. És, diuen alguns, la darrera (?) oportunitat, perquè, d'un temps ençà, a cada bugada perdem un llençol.

Els problemes són molts i grui-xuts. Podem parlar d'un doble desajustament: l'Església catòlica no acaba de trobar el seu lloc en una societat pluralista i canviant i la seva organització no respon de manera àgil i funcional a les necessitats de les comunitats i de molts dels seus membres. Cal, doncs, un canvi d'actitud global i una seriosa revisió de les estructures.

Farà passos, el concili de la Tarraconense, en aquestes direccions? **Josep M. Totosaus**

Ramon Torrella. Tarragona és la seu del nostre concili.